

Jens Staubrand: Et par ord om en kærlighedshistorie, der begyndte en forårsdag på Frederiksberg

Forfatteren og filosofen Søren Kierkegaard (1813-1855) mødte første gang den yndige og indtagende Regine Olsen (1822-1904), da han i maj måned 1837 var på besøg hos enkefru Cathrine Georgia Rørdam (1777-1842) og hendes familie, der boede Frederiksberg Bredegade 10, på Frederiksberg ved København.

Tre år senere, en septemberdag i 1840, går Kierkegaard hjemmefra med det forsæt at spørge Regine Olsen, om hun vil forlove sig med ham, eller som han skriver i sine *Papirer*: 'Nu skal det afgøres'.

Mødet – og senere bruddet – med Regine Olsen har Kierkegaard beskrevet i sine *Papirer* og i (let) ændret form anvendt i *Forførelsens Dagbog*, fra første bind af hans hovedværk, dobbeltværket *Enten-Eller* (1843): Kierkegaard møder Regine Olsen på gaden ved hendes hjem. Hun fortæller, at hun er alene hjemme; Kierkegaard bruger det som en anledning til at invitere sig hjem til hende. I Regine Olsens hjem, i dagligstuen, opfordrer han hende til at spille klaver, som hun ofte har gjort for ham. Men pludselig fjerner han noderne og siger, at det er hende, ikke musikken, han er interesseret i.

Hun fortæller ham, at hun 'ser Schlegel', hendes tidligere lærer, men det ændrer ikke Kierkegaards indstilling: Hun må lade ham – Kierkegaard – komme i første række, og lade forholdet til Johan Frederik Schlegel (1817-1896) 'være en parentes'.

Søren Kierkegaard får Regine Olsen og hendes families 'ja' til forlovelsen, men allerede dagen efter fortryder han.

Han vil ud af forholdet, og han holder fast i sin beslutning. Koste hvad det vil. Og hverken bønner fra Regine Olsen og hendes fader, etatsråd, kontorchef Terkild Olsen (1784-1849), vennen, teologen Emil Boesen (1812-1881) og storebroderen, teologen Peter Christian Kierkegaard (1805-1888) kunne få ham fra at bryde forlovelsen med hende, der var en realitet i oktober 1841. Samme måned rejste han til Berlin, på sit første ud af i alt fire ophold. Han havde plan om at være væk i halvandet år, men han var kun væk fra sit elskede København i knap et halvt år. Med hjem i kufferten fra Berlin havde han store dele af foromtalt *Forførelsens Dagbog*, som han havde skrevet dels på et pensionat i Mittelstrasse 61

nær universitetet og dels på værelser hos en 'apoteker Lange' i Jægerstrasse 57, lige overfor Gendarmenmagt.

I sit arbejde med at komme ud af forholdet spiller han, som det fremgår af hans *Papirer*, en følelseskold, men vittig og kåd skurk, ikke, hævder han, for at sære hende, men for at hjælpe hende til hurtigt at komme over hans brud med hende.

Det er da et rædsomt spil, du har drevet med mig, siger Regine Olsen til Kierkegaard, og fortsætter: Skal du aldrig giftes?

Måske, svarer Kierkegaard koldt, måske om ti år, når jeg har raset ud, så kan det være, jeg finder en 'ungblodsfrøken til at forynge mig med'.

To år efter bruddet med Kierkegaard bliver Regine Olsen forlovet med sin tidligere lærer Johan Frederik Schlegel og onsdag den 3. november 1847 blev de gift.

I 1949 dør Regine Schlegels fader, den som Kierkegaard lettere depressive Terkild Olsen, og for Kierkegaard, der holdt meget af hendes fader, er det en anledning for ham til – efter at hun har været gift i to år – en fornyet kontakt til hende.

Han forsøger sig med et brev. Men han har svært ved det, viser en del af de mange udkast til brevet, det er med her i bogen. Han får det dog skrevet og sendt til hendes mand, så han kan give det til hende, men hendes mand sender der uåbnet retur til Kierkegaard, fulgt af et venligt men bestemt brev.

I 1855, seks år efter brevet til Regine Schlegel, bliver hendes mand, der var jurist og embedsmand, udnævnt til generalguvernør for De Danske-vestindiske Øer, Sankt Thomas, Sankt Jan og Sankt Croix, hvor det var hans opgave at omorganisere øernes administration. Samme dag – lørdag den 17. marts 1855 – som Regine og Johan Frederik Schlegel skulle rejse til De Dansk-vestindiske Øer, mødte hun med forsæt Kierkegaard på gaden, og idet hun gik forbi ham sagde hun: 'Gud velsigne dig – gid det må gå dig godt!'

Men det gik ikke godt for Kierkegaard. De kom aldrig til at se hinanden igen, idet Kierkegaard lidt over et halvt år efter Regine Schlegel var rejst til De Dansk-vestindiske Øer, blev alvorligt syg. Han havde, som det fremgår af hans sygejournal, inden han den anden oktober 1855, 42 år gammel, blev indlagt på Frederiks Hospital (nu Kunstinstitutmuseet) i Bredgade i København, lidt af en anstrengende hoste og havde haft en tiltagende kraftsløshed i benene. Han kom sig aldrig og døde efter små otte ugers sygeleje den 11. oktober af lungetuberkulose med spredning til rygmarvskanalen.